

איריס בן-צבי:

„אני לא מוכנה להגעיל את עצמי!“

בהמשך למחקר על האונס התקיים יום-עיון בנעמת, ושם הציע הד"ר משה אייזק צורת-הגנה מקורית מאוד בפני אנשים. הד"ר הציע „להגעיל את האנס“. הוא הסביר כי אשה הנמצאת ממילא בפחד, יכולה בקלות לגרום לעצמה להקיא וגם להשתחרר מהפרשות אחרות של גופה, וכשהיא תישכב בתוך כל הפרשות, ייגעל האנס וינסע על נפשו.

איתי אישית, העצה הזאת הגעילה להחריד, ולכן דיברתי עליך עם חברותיי, שרובן ככולן נתקפו בגועל אדיר מהעצה ואמרו שבבחינה הנוראה בין אונס לבין שכיבה בתוך הפרשות עצמך, הן היו בוחרות באונס.

בין חברותיי ישבה גם איריס בן-צבי, בת 16 וחצי, עדיין בתולה, ולכן עיניינה אותי במיוחד דעתה על הנושא. גם אותי העצה של הדוקטור הוה מוזעזעת לגמרי, ואני בכלל לא יכולה להאמין שהייתי יכולה לגרום לעצמי דברים כאלה.

● **ובכל זאת, בבחירה בין להיות נאנסת לבין הפרשת הפרשות על עצמך, במה היית בוחרת?**
אני חושבת שאילו הבירה שהיתה לי היתה בין להפסיק להיות בתולה, בעזרתו של האנס, לבין ההקאה, אולי הייתי עושה

ארדון רובינשטיין:

„אין קשר בין הסוודרים — ובין הנזלת!“

בין שיעול אחד לשני, הצלחתי להכניס שיחה קצרה עם ארדון רובינשטיין, ולשאל אותו מה מחכה לי בחורף הקרוב, חוץ מהשיעול הנורא, שכבר יש לי.

תבחרי, זמה שאת רוצה, יש לנו סתם נזלת ויש שיעול, ויש התפתחות בצורת דלקת ריאות, ויש כמובן סוגים שונים של שפעת.

● **אולי תסביר לי למה כל אלה באים אלינו דווקא בחורף?**

הסברה היא שהוירוסים קיימים בכל עונות השנה, אבל כשהטמפרטורה יורדת, הם נעשים יותר אקטיביים. ויש כמובן העניין שבחורף אנחנו יושבים בחדרים סגורים, והוירוסים עוברים מאחד לשני באוויר, ובעזרת התזת רוק. במחקר שנעשה בארצות-הברית התגלה ששכיחות המחלות הללו עולה ככל שמיספר האנשים בבית גדול יותר.

● **האם אפשר למנוע את כל המחלות של החורף?**
יש חיסונים נגד שפעות, אבל גם הם לא ימנעו את המחלה במאה אחוז, אלא רק יורידו את הסיכוי לחלות.

● **ויש דרך למנוע הצטננות או שיעול?**
אין משהו שימנע את זה.

● **גם לא שלושה סוודרים וגרביים חמים?**
אלה סיפורים-בתא. אין קשר בין הסוודרים לבין הצטננות.

רוחמה מרזון:

„עמדת-כוח מוציאה את כל הרע שבאדם!“

חמש נשים וחמישה גברים חשודים בבירונות כלפי מפגרים, במוסד למפגרים „רוחמה“ בכפר-סבא. העשרה חשודים כי התעללו והתעמרו בחושים. נשמעו כלפיהם תלונות כי השיבו מפגרים על שיחים קוצניים, שמנעו מהם לאכול, שחבטו בהם באלימות בכלים כהים, ועוד.

● **ביקשתי מהמסכיכיאטרית רוחמה מרזון להסביר מהן הסיבות לתופעת האלימות של המטפלים.**
יש שתי סיבות עיקריות. כוח רב מדי, שניתן לאנשים ללא ביקורת, וחוסר-תקציב.

המפגרים הם חסרי-אונים לחלוטין, מולם נמצאים אנשים המשתמשים בכוח שניתן להם ככל העולה על רוחם. עמדת-הכוח המתמשכת יכולה להוציא מהאדם את כל הרע שבו. מה גם שזו לא עמדת-כוח הרופעמית, אלא לאורך זמן. אפשר לבדוק בעוד מקומות את השימוש לרעה, שעושים אנשים שניתנת להם עמדת-כוח. למשל, בצבא. גם על הכוח הזה אין ביקורת.

● **נשמעת טענה מצד העובדים כי המפגרים הם אלימים, ורק באלימות אפשר להשתלט עליהם.**

אני לא מקבל טענות כאלה. אילו העובדים היו מיומנים, אנשי מיקצוע, הם היו יודעים היטב כיצד לטפל במפגרים, גם כשהם בעלי כוח פיסי חזק.

הבעיה היא שעובדים סוציאליים ומטפלים מיקצועיים אינם עובדים במוסדות כאלה, בשל בעיות תקציביות קשות. וללא

אונס

מאמץ להקיא על עצמי, ואחריכך בטח היית בוכה במשך שנים בכל פעם שהייתי נזכרת בו. אשה שקיימה יחסי-ימין, כשהאנס היתה בין שהוא יגעיל אותי או בחרת בו.

● **הסבירי את זה?**
אני חושבת מה שגורם לשנוא את זה.

נזלת

● **קצת על נזלת. נראה לי שכל אדם שני סובל לזלת בחורף, ואף אחד לא מתייחס למחלה הזאת בצנינות.**

נכון שהרבה אנשים סובלים מנזלת. ב-1981, למשל, הפסידו האמריקאים 261 מיליון ימ"ע-עבודה בגללה. לא מתייחסים למחלה ברצינות, כמו שאת אומרת, כי אחרי כמה ימים היא עוברת, ללא שום טיפול.

● **כלומר, אתה גם לא מציע ללכת לרופא?**
רק אם ההצטננות או השיעול נמשכים יותר משבוע, וגם מתוסף להם חום בן שלושה ימים, כדאי לגשת לרופא. לפני זה אין צורך — זה יעבור מעצמו.

● **ואולי יש בכל זאת איזו תרופה להקלה?**
אפשר לקחת סירופ נגד שיעול, אבל צריך להבחין סוגי סירופים. האחד הוא סירופי-מיקת, כלומר הוסיף לו צלצול, וזה הסירופ המומלץ. האחרים רק מכילים שיעול. כלומר הם לא מוציאים את המחלה מבית. אישית אני מאוד ממליץ על זה.

מפגרים

הכשרה מתאימה, ובתקציב עלוב, החיים במוסדות האלו הופכים לאומללים.

● **מה הפיתרון?**
קודם כל יש פיתרון שאינו עולה אף אגורה שחוקה אחת: ביקורת. צריך לפתוח את המוסדות לביקורי הורים. לא להקצות להורים שעו"ת-ביקור. פיתרון תקציבי: לתת יותר כסף ולהקצות יותר מש"אבים לטיפול בתנאי-החיים במוסדות האלה.

הפיתרון הנוסף הוא להכשיר אנשים לעבודה במקומות כאלה. לא כל אחד יכול לעבוד במוסדות של ילדים מפגרים.

● **מה קורה במוסד „רוחמה“?**
אני לא מכירה את המצב כפי שהוא היום. אבל לפני 15 שנה ביקרתי במוסד הזה, וכבר אז התנאים שם היו נוראים. כבר אז החלטתי שאני במוסד כזה לא אעבוד.

● **מה קורה בעולם הרחב בטיפול במפגרים?**
בארצות סקנדינביה, למשל, משקיעים במפגרים לא פחות מאשר במחוננים. בארץ צריך יותר תוכניות חינוך ושיקום למפגרים, ואז אולי אפשר יהיה לפתור חלק מן הבעיות. (רונית אנטלר)

